

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **E. P.**, zast. Mgr. Janou Adámkovou, advokátkou, se sídlem v České Třebové, Hýblova 546, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o plný invalidní důchod, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 12. 2004, č. j. 28 Cad 25/2003 – 81,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 12. 2004, č. j. 28 Cad 25/2003 – 81 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II.** Odměna zástupkyni stěžovatelky Mgr. Janě Adámkové, advokátce, se sídlem v České Třebové, Hýblova 546, **se určuje** částkou 650 Kč a bude jí vyplacena do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 21. 1. 2003, č. X byl žalobkyni od 19. 7. 2002 přiznán plný invalidní důchod podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. ve výši 5540 Kč měsíčně.

V podané žalobě se žalobkyně dovolávala toho, aby jí byl přiznán plný invalidní důchod již od 1. 4. 2002, kdy onemocněla a v pracovní neschopnosti byla až do konce září 2002. Dále uvedla, že nesouhlasí s výši plného invalidního důchodu, neboť jí nebyly správně započteny všechny potřebné doby.

V doplnění žaloby uvedla, že od roku 1991 podnikala (živnostenský list měla na úklidové práce), avšak 30. 12. 1999 onemocněla. Dne 10. 1. 2000 musela pozastavit výkon

podnikatelské činnosti a podle potvrzení OSSZ (Okresní správy sociálního zabezpečení) v Ústí nad Orlicí ze dne 31. 1. 2000 byla OSVČ (osobou samostatně výdělečně činnou) pouze od 1. 11. 1991 do 31. 1. 2000. V roce 2000 se podrobila dvěma operacím, přičemž z důvodu nedostatku finančních prostředků nastoupila do zaměstnání, avšak po měsíci musela zaměstnání ukončit. Od 11. 3. 2002 jí byl přiznán částečný invalidní důchod. K 12. 3. 2001 ukončila podnikatelskou činnost i účetně a od 4. 4. 2001 se zaevidovala na Úřadu práce v Ústí nad Orlicí.

Žalobkyně dále poukazovala na to, že se proti rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení v Ústí nad Orlicí ze dne 28. 3. 2001, kterým jí byl přiznán částečný invalidní důchod, odvolala s tím, že požaduje plný invalidní důchod, a již tehdy poukazovala na to, že od 1. 2. 2000 nemohla být posuzována jako osoba samostatně výdělečně činná, když i OSSZ vystavila potvrzení o účasti na důchodovém a nemocenském pojištění od 1. 11. 1991 do 31. 1. 2000 a od 30. 12. 1999 jí vyplácela dávky z pojištění. Namítala, že doba od 4. 4. 2000 do 11. 3. 2001, kdy jí byl přiznán částečný invalidní důchod, nemůže být posuzována jako období, ve kterém byla OSVČ, a proto pro výpočet výše jejího plného invalidního důchodu bylo vycházeno z nesprávných částek. Žalobkyně dále popisovala vývoj svého zdravotního postižení a dovolávala se toho, aby jí byl přiznán plný invalidní důchod již od 12. 3. 2001, neboť již tehdy byl její zdravotní stav takový, že nemohla vykonávat žádné zaměstnání.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 22. 12. 2004, č. j. 28 Cad 25/2003 - 81 žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pod bodem III. výroku rozsudku rozhodl o odměně zástupkyně žalobkyně. Ve svém rozhodnutí vycházel z obsahu posudkové dokumentace, z posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR (dále jen MPSV ČR) v Hradci Králové ze dne 9. 2. 2003 a jeho doplnění ze dne 18. 5. 2004 a z podkladů vztahujících se k průběhu pojištění žalobkyně. Po zhodnocení provedených důkazů dospěl k závěru, že datum vzniku plné invalidity stanovené dnem 19. 7. 2002 (akutní infarkt) vychází z objektivních a přesvědčivých závěrů posudkové komise, jejíž posudek byl z hlediska data vzniku plné invalidity jasně odůvodněn s odkazem na přesně citované zprávy. Pokud jde o dobu pojištění v letech 2000 – 2001, dospěl soud na podkladě zhodnocení důkazů o průběhu pojištění žalobkyně k závěru, že žalobkyně vykonávala činnost OSVČ, a z tohoto důvodu byla pojištěna od 1. 11. 1991 do 31. 1. 2000 a od 3. 4. 2000 do 30. 9. 2000. V době od 2. 10. 2000 do 27. 11. 2000 byla zaměstnána u firmy P. V evidenci Úřadu práce v Ústí nad Orlicí byla evidována teprve v období od 4. 4. 2001 do 18. 7. 2002. Tvzení žalobkyně, že byla evidována i mimo toto období, soud neuvěřil. Podle názoru soudu jediným sporným obdobím zůstala doba od 1. 2. 2000 do 20. 2. 2000, kdy žalobkyně tvrdila, že jí byly vyplaceny nemocenské dávky. Krajský soud s ohledem na délku této nevyjasněné doby nepovažoval za nutné činit další dokazování, neboť podle jeho názoru bylo evidentní, že jde o dobu v rozsahu 20-ti dnů a tudíž nemůže žalobkyni přinést očekávaný výsledek, neboť celková doba pojištění činí 44 roků a 303 dnů. Poté žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala včas kasační stížnost žalobkyně (dále též jen stěžovatelka) a to z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Namítala především, že jak správní orgán, tak i soud, nesprávně posoudily otázku vzniku plné invalidity, když vycházely ze znaleckých posudků, aniž trvaly na tom, že si posudková komise musí vyžádat nové zprávy od všech ošetřujících lékařů, které by aktualizovaly její zdravotní stav k datu přiznání částečného invalidního

důchodu. Jinak by se nemohlo stát, že posudek opětovně nesprávně uvedl, že stěžovatelka se léčila na přetlakovou nemoc, přestože se na takovou nemoc nikdy neléčila.

Dále namítala, že žalovaná vycházela z nesprávně započtené doby pojištění a nevzala v potaz údaje uváděné a doložené stěžovatelkou týkající se toho, že v době od 1. 2. 2000 do 20. 2. 2000 pobírala nemocenské dávky (platba OSSZ dne 21. 2. 2000), od 21. 2. 2000 do 16. 3. 2000 byla v evidenci úřadu práce (podpora vyplacena dne 20. 3. 2000 a 18. 4. 2000), v období od 3. 4. 2000 do 30. 9. 2000 nebyla osobou samostatně výdělečně činnou, neboť provozování její živnosti bylo rozhodnutím Městského úřadu v Žamberku od 1. 4. 2000 přerušeno. Živnost měla obnovenou pouze na období od 17. 3. 2000 do 31. 3. 2000 (za toto období si doplatila pojistné) a poté měla živnost opět přerušenu a již nepodnikala. Po celou další dobu nemohla z důvodu zdravotního stavu vykonávat žádnou činnost. V období od 2. 10. 2000 do 27. 11. 2000 byla zaměstnána v P. a. s. Č. T. a v období od 4. 4. 2000 do 11. 3. 2001 nebyla osobou samostatně výdělečně činnou, neboť provozování živnosti přerušila. Namítala, že krajský soud se spokojil pouze s doklady předloženými žalovanou a nevzal v úvahu důkazy předkládané stěžovatelkou. Pokud nejsou všechny již dokládané doby zachyceny v osobním listu důchodového pojištění, není to vinou stěžovatelky, neboť tato doklady předložila jak žalované, tak i soudu. Navrhovala, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc byla vrácena Krajskému soudu v Hradci Králové k dalšímu řízení. Stěžovatelka dále uvedla, že podává stížnost i na podjatost a neobjektivnost Krajského soudu v Hradci Králové, neboť samosoudkyně tohoto soudu JUDr. S. byla před jednáním v jednací síni sama se zástupkyní žalované, tudíž se podle názoru stěžovatelky spolu předem domluvily na postupu proti ní a podle toho samosoudkyně také rozhodovala ve prospěch žalované.

Podáním ze dne 15. 2. 2005 požádala stěžovatelka o ustanovení zástupce z řad advokátů.

Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 18. 2. 2005, č. j. 28 Cad 25/2003 – 93 ustanovil stěžovatelce zástupkyni Mgr. Janu Adámkovou, advokátku, se sídlem v České Třebové, Hýblova 546.

Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že souhlasí s napadeným rozsudkem.

Ve spise se dále nacházejí vyjádření zapisovatelky M. T., samosoudkyně JUDr. M. S. a pracovnice ČSSZ paní A. V. k námitce podjatosti, kterou vnesla stěžovatelka v kasační stížnosti.

Poté byla věc předložena Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti žalobkyně.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti. Postupoval však i podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. věty za středníkem, podle něhož není vázán důvody kasační stížnosti, jestliže bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud totiž shledal, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů v té části, v níž se nezabýval důsledně všemi námitkami stěžovatelky vztahujícími se k průběhu doby pojištění.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že stěžovatelka výslovně uvedla důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud má však za to, že byl uplatněn i důvod uvedených v § 103 odst. 1 písm. c), neboť „stížnost na podjatost krajského soudu“ lze chápat tak, že stěžovatelka dovozuje, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce, byť to výslovně neuvádí. Nejvyšší správní soud je dále toho názoru, že namítá-li stěžovatelka, že soud nevzal v potaz jí předkládané důkazy, lze konstatovat, že uplatňuje rovněž kasační důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se musel zabývat především stížnostním důvodem uvedeným v § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť pokud by shledal, že rozhodoval vyloučený soudce, byl by to důvod pro zrušení napadeného rozsudku bez dalšího a jinými námitkami stěžovatelky by se již Nejvyšší správní soud zabývat nemohl.

Stěžovatelka podala „stížnost na podjatost a neobjektivnost krajského soudu“, kterou odůvodňovala tím, že samosoudkyně tohoto soudu byla před jednáním v jednacích síních sama se zástupkyní žalované, tudíž se podle názoru stěžovatelky spolu předem domluvily o postupu proti ní a podle toho samosoudkyně také rozhodovala ve prospěch žalované.

Z obsahu spisu plyne, že k této námitce se vyjádřila dne 1. 3. 2005 paní A. V., pracovnice ČSSZ, která uvedla, že připouští, že po skončení věci, která předcházela případu paní P., se zdržela v jednacích síních. Stalo se tak z důvodu, že jí pracovnice správní kanceláře vracela správní spisy a ona jejich příjem stvrdila podpisem. Zdůraznila, že k žalobkyni nemá žádný vztah a neměla zájem na výsledku projednávané věci. Zapisovatelka M. T. ve svém vyjádření ze dne 10. 3. 2005 uvedla, že přestávky mezi jednáními využily k předání správních spisů a doručení potřebných písemností žalované krátkou cestou oproti podpisu. Nic jiného se v jednacích síních neodehrálo. JUDr. M. S. se k věci vyjádřila tak, že k žalobkyni, zástupkyni a ní k pověřené pracovnici žalované, nemá žádný vztah a nemá osobní zájem na výsledku projednávané žaloby. O žalobě rozhodla podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. Okolnosti, které jí vedly k jejímu zamítnutí, objasnila v písemném vyhotovení rozsudku. Jinak odkázala na vysvětlení pracovnice ČSSZ a zapisovatelky.

Nejvyšší správní soud poukazuje ve vztahu k této námitce především na ustanovení § 8 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Podle § 8 odst. 5 téhož zákona, účastník nebo osoba zúčastněná na řízení může namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočnicka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. O vyloučení soudce rozhodne usnesením po jeho vyjádření Nejvyšší správní soud, a je-li namítána podjatost soudní osoby, tlumočnicka nebo znalce, senát po jejich vyjádření.

Se zřetelem k výše uvedeným ustanovením je třeba poukázat na to, že pokud by šlo o námitku podjatosti ve vztahu k soudkyni JUDr. M. S., byla tato podána opožděně. Jestliže totiž stěžovatelka spatřovala podjatost soudkyně ve skutečnostech, které se odehrály před

jednáním v její věci, měla námitku podjatosti uplatnit již při následujícím jednání. Pokud tak neučinila, nelze její postup považovat za zcela korektní. Nejvyšší správní soud však důvod vyloučení soudkyně z hlediska § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. neshledal. V této souvislosti poukazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2003, č. j. Nao 19/2003 – 16, podle něhož podjatost soudce zasahuje do principu nezávislosti soudce. Institut soudce vychází z premisy nezájatosti a nestrannosti a jako takový tvoří pilíř demokratické společnosti. Proto vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí věci postupem podle § 8 odst. 1 s. ř. s. lze jen výjimečně a ze skutečně závažných důvodů. Nejvyšší správní soud dále poukazuje na usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 4. 4. 2002, č. j. Nao 208/2002 – 118, podle něhož konzultuje-li soudce právní problémy se správním orgánem, za předpokladu dodržení zákona a etických pravidel, nepochybňuje tato skutečnost sama o sobě jeho nepodjatost.

Jestliže samosoudkyně výslovně uvedla, že nemá žádný blízký vztah jak k žalobkyni, tak k žalované, a že nemá osobní zájem na projednáváné věci, a ke skutečnostem tvrzeným stěžovatelkou bylo zjištěno pouze to, že přestávky mezi dvěma jednáními bylo využito k předání správních spisů a dalších písemností mezi zapisovatelkou a pracovníci ČSSZ, nelze potvrdit tvrzení stěžovatelky o tom, že se soudkyně a pracovnice ČSSZ proti ní domluvily a soudkyně postupovala proti ní. Samotná skutečnost, že pracovnice ČSSZ byla v přestávce mezi jednáními v jednacím síni, kde se nacházela mimo zapisovatelky i soudkyně, nezakládá sama o sobě důvod pochybovat o nepodjatosti soudkyně. Nejvyšší správní soud tedy kasační důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. neshledal, neboť nedospěl k závěru, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce. Proto mohl přistoupit k meritornímu přezkoumání věci samé.

Nejvyšší správní soud k věci uvádí, že námitky stěžovatelky, vztahující se k posouzení data vzniku plné invalidity, v nichž se stěžovatelka dovolává toho, aby vznik plné invalidity byl stanoven dnem 12. 3. 2001, (kdy jí byl přiznán částečný invalidní důchod), neshledal důvodnými. Krajský soud vycházel z dostatečného množství podkladů, které ho opravňovaly k zaujetí závěru o tom, že datum vzniku plné invalidity stanovené na den 19. 7. 2002 bylo objektivní. Z obsahu posudkové dokumentace plyne, že stěžovatelka byla uznána částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. od 15. 11. 2000, kdy podle záznamu o jednání OSSZ v Ústí nad Orlicí ze dne 5. 2. 2001 bylo její zdravotní postižení posouzeno jako reakce na dlouhodobý stres s tím, že je srovnatelné s postižením uvedeným v příloze č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., v kapitole V., položce 5c, a způsobovalo pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 40 %. Rozhodnutím žalované ze dne 28. 3. 2001 byl stěžovatelce přiznán částečný invalidní důchod od 12. 3. 2001. Příčinou vzniku plné invalidity však byla zcela jiná zdravotní situace stěžovatelky, a to stav po infarktu myokardu, který stěžovatelka utrpěla dne 19. 7. 2002. Podle záznamu o jednání OSSZ v Ústí nad Orlicí ze dne 27. 9. 2002, teprve od tohoto dne bylo možno zdravotní postižení stěžovatelky posoudit podle kapitoly IX., oddílu A, položky 1c výše uvedené přílohy a pokles stanovit na 70 %. Uvedený závěr zaujala i Posudková komise MPSV ČR v Hradci Králové v posudcích ze dne 9. 9. 2003 a 18. 5. 2004, která výslovně uvedla, že z období od 12. 3. 2001 do 18. 7. 2002 nenalezla v dokumentaci ošetřujícího lékaře žádné posudkově významné zdravotní postižení, které by vykazovalo funkční poruchy a zakládalo nárok na plnou, dokonce ani částečnou invaliditu. K námitkám stěžovatelky vzneseným u jednání soudu dne 24. 3. 2004, pak posudková komise v posudku ze dne 18. 5. 2004 (za přítomnosti odborného psychiatra a odborného internisty) výslovně uvedla, že stupeň psychiatrických potíží nikdy neodpovídal částečné ani plné invaliditě a pokud by byl samostatně hodnocen, dosáhl by poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti pouze 20 %. Nejvyšší správní soud

má tedy zato, že posudkový závěr o tom, že příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zakládající plnou invaliditu – ischemická choroba srdeční – stav po IM (dne 19. 7. 2002) je objektivní a přesvědčivý. Za této situace neshledal důvodným požadavek stěžovatelky, aby byly vyžádány zprávy od ošetřujících lékařů ke dni přiznání částečného invalidního důchodu. Uvedené zprávy jsou totiž založeny v posudkové dokumentaci, z níž lze dokladovat vývoj zdravotního postižení stěžovatelky od její první žádosti o částečný invalidní důchod, jednak v posudku posudkové komise MPSV ČR ze dne 9. 9. 2003 jsou uvedeny stěžejní odborné lékařské nálezy, z nichž posudková komise vycházela, a jednak z posudku ze dne 18. 5. 2004 jsou zohledněny další lékařské nálezy, které stěžovatelka k objasnění zdravotního stavu navrhovala u jednání soudu dne 24. 3. 2004 a v písemném podání ze dne 5. 4. 2004. K tvrzení stěžovatelky, že se nikdy neléčila na přetlakovou chorobu, uvádí Nejvyšší správní soud, že posudek ze dne 9. 9. 2003 cituje tuto chorobu v diagnostickém souhrnu. Otázku, zda se stěžovatelka léčila či nikoliv na přetlakovou chorobu, za situace, kdy stěžovatelka tvrdí, že se na tuto chorobu neléčila, nepovažoval Nejvyšší správní soud za natolik závažnou, aby k jejímu objasnění bylo třeba vyžádat další doplňující posudek. Vycházel přitom z toho, že stěžejním závěrem v této věci je závěr o vzniku plné invalidity. Jak již bylo výše uvedeno, Nejvyšší správní soud se s právními závěry učiněnými v odůvodnění napadeného rozsudku ztotožňuje a námitku stěžovatelky ve vztahu ke zjištění data vzniku plné invalidity nepovažuje proto za důvodnou.

Jiná situace je v případě námitek stěžovatelky, které směřovaly proti způsobu hodnocení dob pojištění. V tomto směru Nejvyšší správní soud vytýká krajskému soudu, že se důsledně námitkami stěžovatelky nezabýval. Na druhé straně je však třeba konstatovat, že přehled některých dob pojištění, s jejichž hodnocením stěžovatelka nesouhlasí, byl jasně a srozumitelně uveden až při jednání soudu a poté v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud by za této situace mohl použít postup podle § 109 odst. 4 s. ř. s., podle něhož ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží. Protože však jednotlivé sporné doby zejména od ledna 2000 do září 2000 na sebe navazují, dospěl Nejvyšší správní soud k tomu, že je třeba se se všemi námitkami stěžovatelky vypořádat.

Krajský soud se především nevypořádal s námitkami stěžovatelky, která od počátku řízení namítá, že doba od 30. 4. 2000 do září 2000 neměla být hodnocena jako činnost OSVČ, neboť v té době nebyla schopna vykonávat žádné zaměstnání. Přitom tomuto tvrzení stěžovatelky nasvědčuje nejen to, že 24. 5. 2000 a 25. 8. 2000 se podrobila operacím, ale i to, že podle přípisu OSSZ v Ústí nad Orlicí ze dne 22. 4. 2004 (č. 1. 63 spisu) byly stěžovatelce vyplaceny nemocenské dávky mj. v době od 3. 4. 2000 do 30. 9. 2000. Protože se krajský soud touto námitkou stěžovatelky blíže nezabýval, nebylo zatím zjištěno, z jakého důvodu se stěžovatelka „nezhodnocení“ této doby jako doby činnosti OSVČ dovolává. Nejvyšší správní soud předpokládá, že zřejmě z tohoto důvodu, aby tato doba byla hodnocena jako doba vyloučená pro výpočet dávky. Podle osobního listu důchodového pojištění ze dne 4. 11. 2002 (č. 1. 11 spisu) má stěžovatelka sice tuto dobu od 1. 4. 2000 do 30. 9. 2000 – 183 dnů vyznačenou jako dobu pojištění, ale současně tato doba figuruje jako doba vyloučená. Bude tedy proto třeba dotazem na stěžovatelku zjistit, z jakých důvodů se dovolává toho, aby jí doba od 1. 4. 2000 do 30. 9. 2000 nebyla hodnocena jako doba pojištění, a dále aby sdělila, v čem spatřuje za výše popsané situace nesprávnost výpočtu výše dávky.

Z osobního listu důchodového pojištění dále plyne, že stěžovatelka nemá zhodnocenu dobu od 1. 2. 2000 do 31. 3. 2000.

Ohledně této doby stěžovatelka tvrdí, že od 1. 2. 2000 do 20. 2. 2000 pobírala nemocenské dávky od OSSZ. Tomuto tvrzení stěžovatelky nasvědčuje xerokopie poštovní poukázky založené na č. 1. 62 spisu, podle níž dne 21. 2. 2000 bylo OSSZ v Ústí nad Orlicí stěžovatelce zasláno 1383 Kč. Dále tomuto tvrzení nasvědčuje zápočtový list založený na č. 1. 41, podle něhož byla stěžovatelka v pracovní neschopnosti rovněž v období od 30. 11. 1999 do 20. 2. 2000. Stejně tak i z přípisu OSSZ ze dne 22. 4. 2004 (č. 1. 63 spisu) plyne, že stěžovatelce byly vyplaceny nemocenské dávky mj. v době od 30. 12. 1999 do 20. 2. 2000. Podle § 5 odst. 1 písm. g) zákona č. 155/1995 Sb. jsou pojištěny i osoby, pobírající dávky nemocenského pojištění nahrazující ušlý příjem po skončení výdělečné činnosti, která zakládala nemocenské pojištění, z něhož jsou tyto dávky vypláceny. V daném případě se jednalo o 20 dnů.

Stěžovatelka dále tvrdí, že v době od 21. 2. 2000 do 16. 3. 2000 byla v evidenci úřadu práce, a byla jí vyplacena podpora dne 20. 3. 2000 a 18. 4. 2000. Stěžovatelčinu tvrzení nasvědčují xerokopie poštovních poukázek založených na č. 1. 62 spisu, kdy dne 20. 3. 2000 bylo úřadem práce zasláno stěžovatelce 515 Kč a dne 10. (případně 18. – datum nečitelné) 4. 2000 bylo stěžovatelce tímtož orgánem zasláno 915 Kč. V daném případě se jedná o 24 dnů. Krajský soud se sice postavil na stanovisko, že stěžovatelce se zřetelem na zprávy úřadu práce ze dne 27. 2. 2003 a 15. 12. 2004 neuvěřil skutečnost, že byla evidovaná ještě v jiných dobách než tam uvedených, avšak zprávou ze dne 15. 12. 2004 nemohl být proveden důkaz (přišla až po jednání soudu) a je v ní uvedeno, kdy byla stěžovatelka vedena v evidenci uchazečů naposledy. Navíc tvrzení úřadu práce, že stěžovatelka byla vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání v době od 4. 4. 2001 do 18. 7. 2002, konkurují doložené platby zaslání tímto orgánem dne 20. 3. 2000 a 18. 4. 2000. Uvedené námítky stěžovatelky tedy bude třeba zodpovědět a zaujmout stanovisko k této době pojištění.

Stěžovatelka dále tvrdí, že živnost měla obnovu od 17. 3. 2000 do 31. 3. 2000, což je 15 dnů. K této době, která není hodnocena, však nebyla učiněna žádná zjištění, ovšem je třeba dodat, že na tuto dobu stěžovatelka poukazovala až u jednání soudu dne 24. 3. 2004. Rovněž i k této době bude třeba učinit příslušná zjištění a posoudit důvodnost jejího započtení jako doby pojištění.

Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že postupuje poněkud nestandardním způsobem ve prospěch stěžovatelky, která specifikovala jednotlivé nezapočtené doby v plném rozsahu až v kasační stížnosti, avšak vychází z toho, že námitku nesprávně započtených dob vznesla již ve svém prvním podání ze dne 10. 3. 2002. Navíc vycházel z toho, že i krajský soud sám vyvinul maximální úsilí k tomu, aby zjistil objektivní stav věci, avšak s některými námitkami stěžovatelky tvrzenými již v žalobním řízení se důsledně nevypořádal. Nutno dále dodat, že ani výpis z evidence OSVČ ze dne 22. 4. 2004 založený na č. 1. 64 spisu nelze považovat za objektivní, neboť z něho spíše vyplývá, že stěžovatelka v době od 1. 4. 2000 do 30. 9. 2000 vykonávala činnost OSVČ, ačkoliv je to se zřetelem k podstoupeným dvěma operacím málo pravděpodobné.

Bude proto třeba, aby se krajský soud zabýval výše uvedenými námitkami stěžovatelky k jednotlivým dobám pojištění a teprve poté posoudil, zda další dokazování bude mít vliv na výši dávků plného invalidního důchodu.

Z výše uvedených důvodů [§ 109 odst. 3 a § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je krajský soud vázán pokynem

v tomto rozsudku uvedeným (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí o věci rozhodne soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud k věci ještě podotýká, že pokud jde o doplnění kasační stížnosti zaslané Nejvyššímu správnímu soudu dne 22. 8. 2005, nemohl se jím zabývat, neboť se obsahově netýkala posuzované věci, ale šlo spíše o stížnost na orgány činné v trestním řízení, k níž není Nejvyšší správní soud oprávněn se vyjadřovat.

Odměna zástupkyni stěžovatelky Mgr. Janě Adámkové, advokátce, byla určena za dva úkony právní služby po 250 Kč [převzetí a příprava zastoupení, kasační stížnost ze dne 15. 2. 2005 - § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s ustanovením § 9 odst. 2 a § 7 vyhlášky č. 177/1995 Sb.] a dále náhrada hotových výdajů 2 x 75 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 650 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. září 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu